

ИЪН РАНКИН СЛАБОСТ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Обикновено вечер Денис Хеншал си вземаше работа за вкъщи.

Не че някой подозираше. Пък и едва ли колегите му надзиратели в затвора ги беше еня. Според тях Денис беше особняк, който седеше по цял ден в кабинета си и четеше старателно кореспонденцията, а линията и ножчето за рязане му бяха винаги подръка. Трябваше да внимава с тези ножчета — едно от професионалните му правила. Държеше ги заключени, далеч от ловки пръсти. Всяка сутрин отключваше шкафчето на бюрото си и ги преброяваше, а после взимаше едно, винаги само едно. Когато острието му се изтъпеше, той го носеше вкъщи и го изхвърляше в кошчето за боклук в кухнята. Чекмеджето на бюрото му в офиса оставаше заключено през остатъка от деня, както и вратата на кабинета му, ако той не беше вътре. Двеминутна почивка, за да се изпикае — и тогава заключваше вратата след себе си, оставил ножчето в чекмеджето, заключил и самото чекмедже.

От повечко предпазливост глава не боли.

Шкафът му за документи беше подсигурен с вертикален метален лост, който свързваше дръжките на всичките четири чекмеджета. При първото си посещение комендантът не каза нищо по отношение на тази допълнителна предпазна мярка, но докато разговаряше с Денис, очите му непрекъснато отскачаха към високия зелен шкаф.

Останалите надзиратели го подозираха, че крие вътре разни неща, например порносписания и уиски. Разправяха, че се спотайва в кабинета си, в едната ръка стиснал гърлото на бутилката, а с другата бръкнал в панталоните си. Не предприемаше никакви опити да разпръсне слуховете, даже му харесваше, че колегите са му измислили друг живот. В действителност шкафът съдържаше само подредена по азбучен ред кореспонденция — писма между затворниците и техните приятели и семейства отвън. Това бяха писмата, щамповани с печат „Не подлежи на изпращане“. Едно писмо не подлежеше на изпращане, ако издаваше твърде много подробности от ежедневието в затвора или ако звучеше заплашително. Псувните и сексуалният контекст бяха допустими, но щом се разчу, че Денис влиза в ролята на затворнически цензор и чете писмата преди изпращане, тонът на повечето писма стана доста сдържан.

Това влизаше в задълженията му и той ги изпълняваше прилежно. Линийката подчертаваше някое спорно изречение, сетне

идваше ред на ножчето. Изрезките се пазеха в шкафа, залепени върху лист хартия с отбелязани върху него датата на писмото, самоличността на затворника и причината за изрязването. Всяка сутрин го чакаше нова купчина входяща поща; всеки следобед проверяваше изходящата. Пликите за изпращане бяха адресирани и с налепени марки, но не се запечатваха, докато Денис не одобри съдържанието им.

Отваряше входящата поща с помощта на дървен нож за писма, който си беше купил от антикварен магазин на улица „Кокбърн“. Беше африкански, с гравирани дръжка, наподобяваща издължена глава. Ножът също се пазеше под ключ в кабинета му. Тази стая невинаги беше служила за офис. Той предполагаше, че в началото е била някакъв склад. Беше около два и петдесет на два и петдесет, с два малки прозореца високо на едната стена, запречени с решетки. В ъгъла срещу шкафа за документи имаше метални тръби, а през тях, изглежда, пътуваха звуци от други места — разкривени гласове, излаяни заповеди, звън и потропване. Денис беше поставил няколко плаката на стените. Единият изобразяваше мрачната пустота на Гленко — място, което никога не беше посещавал въпреки редовните обещания, които си правеше — а другият представляваше фотография на едно от рибарските селища в Ййст Нюк, заснета откъм пристанищната стена. Денис харесваше еднакво и двата плаката. Като се взираше в единия или в другия, се пренасяше в дивите планини или на морското крайбрежие и си осигуряваше кратък отдых от звуците и миризмите на затвора на Нейно Кралско Величество в Единбург.

Миризмите бяха най-отвратителни сутрин — отваряха се спарени килии, затворниците се понасяха на закуска немити, като се чешеха и оригнаха. Той рядко имаше контакт — пряк контакт — с тези мъже, въпреки това имаше чувството, че ги познава. Познаваше ги чрез писмата им, изпълнени с непохватни изречения и правописни грешки, но достатъчно красноречиви и понякога дори затрогващи. *Прегърни децата от мен... Опитвам се да мисля само за добрите времена... Всеки ден, в който не те виждам, нещо в мен се прекъсва... Когато изляза, ще започнем на чисто...*

Излизането: в много от писмата се говореше за този вълшебен момент, когато грешките на миналото ще бъдат заличени, а новото начало ще стане възможно. Дори старите кучета — онези, които щяха да прекарат по-голямата част от живота си в затвора — обещаваха, че

никога повече няма да се отклоняват от правия път, че занапред ще правят всичко както трябва. *Пак ще пропусна годишнината ни, Джийн, но ти неизменно си в мислите ми.* Слабо утешение за съпруги като Джийн, чиито писма се простираха на повече от десет страници, изпълнени с ежедневната агония на живота без силна половинка. *Джони направо подивява, Там. Докторът каза, че това допринася за състоянието ми. Той има нужда от баща, но получавам само още и още хапчета.*

Джийн и Там: Животът им поотделно се беше превърнал в нещо като сапунена опера за Денис. Разменяха си писма всяка седмица, въпреки че Джийн не пропускаше свиждане. Денис обичаше да наблюдава пристигащите посетители, като се опитваше да познае кои от тях пишат писма. После ги гледаше как се насочват към някоя маса и това му помагаше да свърже затворник и кореспондент. Там и Джийн винаги се ръкуваха, никога не се прегръщаха, нито се целуваха, изглеждаха почти засрамени от по-разпуснатото поведение на околните двойки.

Денис рядко цензурираше писмата им, дори и в оскъдните случаи, когато изникнеше някое спорно изречение. Неговата собствена съпруга го беше напуснала преди десет години. Той все още държеше нейни снимки върху камината. На една от тях тя го държеше за ръка и се усмихваше в обектива. Понякога Денис гледаше телевизия, седнал на дивана с бира в ръка, а очите му внезапно се насочваха към снимката. Подобно на Гленко и пристанището, тази снимка го отнасяше на друго място. После ставаше и отиваше до кухненската маса, където беше разпръснал писмата.

Не отнасяше вкъщи всички писма, а само онези, в които се разкриваха интересни за него взаимоотношения. Беше си купил факс и копирна машина в едно — според консултанта в магазина излизаше по-евтино, отколкото да си купиш отделно копирна машина. Вадеше писмата от кожената си чанта и ги поставяше в копирната машина. На следващата сутрин оригиналите се връщаха обратно с него в кабинета му. Съзнаваше, че върши нещо нередно, знаеше, че комендантът би се ядосал или най-малкото — смаял. Но не смяташе, че вреди някому. Никой друг нямаше да ги прочете. Тези писма бяха само и единствено за него.

Един от по-новите затворници се очертаваше доста интригуващ образ. Пишеше по няколко пъти на ден — очевидно имаше достатъчно пари за марки. Приятелката му се казваше Джема и беше бременна, но бе загубила бебето. Томи се притесняваше, че се е случило по негова вина, че шокът от осъждането му е причинил аборта. Денис още не беше виждал Томи, но усещаше, че би могъл да помогне с няколко окуражителни думи.

Но нямаше да го стори. Нямаше да се намесва.

Преди няколко месеца вниманието на Денис привлече друг затворник — Морис. Пишеше по едно-две писма на седмица — огнени любовни писма. Денис имаше чувството, че всяко е до различна жена. Веднъж му показаха Морис на опашката за закуска. На външен вид не беше нищо особено — кльоцав екземпляр с някак крива усмивка.

— Някой идва ли му на свиждане? — попита Денис надзирателя.

— Шегуваш ли се?

А Денис сви рамене, озадачен. Жените, на които пишеше Морис, живееха в града. Нямаше причина да не го посещават. Адресът му и затворническият му номер бяха отпечатани върху всяко писмо.

В един момент комендантът извика Денис в кабинета си и го информира, че отгук нататък на Морис се забранява да изпраща каквито и да било писма. Оказа се, че никаквецът избирал случайни имена от телефонния указател и пишел до напълно непознати жени, описвайки в подробности фантазиите си.

Надзирателите се смяха от сърце на случката.

— Сигурно се е надявал, че ако изпрати достатъчно писма, все някъде ще му излезе късметът — чу се коментар. — И нищо чудно. Някои жени отвън дават мило и драго за някой загорял затворник...

А, да, загорелите затворници. Такива в затвора на Нейно Кралско Величество в Единбург с лопата да ги ринеш. Но Денис знаеше кой на практика командва парада — Пол Блейн. Блейн беше класи над крадците и наркоманите, които кръжаха около него, без той изобщо да ги забелязва. Когато вървеше из коридорите на затвора, сякаш излъчваше невидимо силово поле, което отблъсваше всички и никой не можеше да го доближи на повече от една ръка разстояние, освен ако самият той не го допусне. Имаше си „адютант“, Чипи Чалмърс, чието подлизурско присъствие напомняше за наличието на силовото поле. Всъщност на никого и през ум не би му минало, че Блейн има нужда от

бавачка. Беше висок над метър и деветдесет, широкоплещест, винаги държеше юмруците си полусвити. Вършеше всичко бавно, обмислено. Не беше тук, за да си създава врагове, нито пък да има търкания с надзирателите. Просто искаше да си излежи времето и да се насочи натам, където го очаква империята му.

Въпреки всичко от мига, в който прекрачи прага на затвора, Блейн се превърна в негов естествен лидер. Бандите и групичките ходеха на пръсти около него, като му засвидетелстваха уважение. Присъдата му беше шестгодишна, по обвинение в данъчни измами и злоупотреби — вероятно щеше да излезе след малко повече от три, а вече беше излежал няколко месеца в предварителния арест. Беше свалил няколко килограма след пристигането си, но изглеждаше още по-добре въпреки сивия оттенък на бузите си — същият тебеширен вид, който всички затворници придобиваха — „затворнически тен“, така го наричаха. Когато съпругата на Блейн му идваше на посещение, в залата се струпваха повече надзиратели от обикновено не защото се опасяваха от безредици, а защото женитбата на Блейн беше доста сполучлива.

— Болезнено сполучлива — бе прошепнал един надзирател на Денис с намигване.

Казваше се Селина. На двайсет и девет, с десет години по-млада от Блейн. Когато надзирателите я обсъждаха на закуска, Денис трябваше да си държи езика зад зъбите. Работата беше там, че той знаеше много повече неща за нея.

Знаеше почти всичко.

Тя живееше в Берсден, луксозното предградие на Глазгоу, посещаваше съпруга си на всеки две седмици, макар да беше едва на четирийсет мили от затвора. Но пък му пишеше писма. Изпращаше му по четири-пет в отговор на всяко негово. А какво имаше вътре...

Болезнено, отчаяно лелея наточения, изпитвам цялостна агония... Казвам ти, Пол, аз съм тотално, напълно оглупяла от любов. Ако беше тук, щях да те яздя до сутринта...

Пасажи като този се преплитаха с клюки от ежедневието: *Илейн неустово фантазира. Аз разбирам — кара трийсетте... Мисля да кажа на Бил да се опита да ѝ повдигне духа.*

Тези откъслечни изречения имаха същата притегателна сила за Денис, както и по-личните неща, помагаша му да усети живота на

Селина. В едно от първите си писма тя дори беше приложила своя снимка. Позираше в къса пола и оскъдно бюстие, наклонила глава и вдигнала ръце на хълбоците си. Последваха още снимки. Денис се беше опитал да ги фотокопира, но не влязоха във факс машината му, затова отиде до близката книжарница, за да използва тяхната техника. Копията бяха зърнести, далеч не отлични. Въпреки това влязоха в колекцията му.

Снощи се опитах да се задоволя в леглото, но не беше същото. И как би могло? Сложих твоя снимка на възглавницата до мен, твърде бледо копие на оригинала. Надявам се, че снимките, които ти изпращам, успяват да повдигнат духа ти. Друго интересно няма... Нашите адски много, евала, разпитваха изтрецялата Хелън — голяма излагация! Фред замина на север.

В други писма разказваше колко трудно ѝ било да свързва двата края. Не била намерила работа, но все още търсела. Денис се беше поразровил малко и бе открил вестникарски статии, съобщаващи, че полицията „се е провалила в опитите си да открие милионите на Блейн“. Милиони? Тогава от какво се оплаква Селина?

Последния път, когато тя дойде на свиждане в затвора, Денис бе помолил един от надзирателите да му съобщи. Като влизаше в залата, му беше нервно — нямаше представа защо. И ето че я видя — седеше с гръб към него, кръстосала крака, полата ѝ се беше вдигнала високо на бедрото и разкриваше загоряла на слънцето мускулеста плът. Тясна бяла блузка с розов кашмирен пуловер над нея. Руса коса, буен водопад, блиснал над едното ѝ рамо.

— Страхотна е, а? — ухили се надзирателят.

Дори по-хубава, отколкото на снимките, едва не изтърси Денис. После усети погледа на Блейн върху себе си и извърна очи точно докато Селина се обръщаше да види какво е привлякло вниманието на съпруга ѝ.

Денис бързешком се върна в кабинета си. Но няколко дни по-късно докато минаваше по един от коридорите, се натъкна на Блейн и Чалмърс, които вървяха срещу него.

— Прекрасна е, нали? — каза Блейн.

— За какво говориш?

— Знаеш за какво говоря. — Блейн му препречи пътя и го изгледа от горе до долу. — Сигурно трябва да ти благодаря.

— За какво?

Блейн сви рамене.

— Знам ги аз надзирателите. Някои биха запазили снимките за себе си... — Последва пауза. — Казаха ми, че си от кротките, господин Хеншал. Това е хубаво. Уважавам го. Писмата... само ти ги виждаш, нали, никой друг?

Денис успя да поклати отрицателно глава, без да отмества поглед от очите на Блейн.

— Това е хубаво — повтори гангстерът.

И се отдалечи, а Чалмърс го последва, залепен за гърба му, като хвърли злобен поглед към Денис.

* * *

Още ровене: още от гимназията Блейн все си навличал неприятности. На шестнайсет станал водач на банда, която тероризирала крайните квартали на Глазгоу. Лежал в затвора за убийство при самозащита, после едва избегнал същата съдба за съучастничество в убийството на сина на друг гангстер. С времето поумнял и започнал да набира собствена полева сила. Цял отряд „войници“, които действали под негова команда. Репутацията му растяла, вече нямало нужда да осакатява или заплашва — имало други, които да вършат тези неща от негово име, а той взел да носи костюм и всеки ден да ходи на работа в истински офис, управлявайки фирма за таксиметров превоз, охранителна компания и дузина други предприятия.

Селина се беше появила на сцената първо като рецепционистка, после му станала секретарка, а накрая се беше издигнала до негов личен асистент, преди да се оженят пред множество, наподобяващо сцена от „Кръстника“. Но тя не беше тъпа блондинка: произхождаше от добро семейство и беше завършила колеж. Колкото повече Денис мислеше за нея, толкова по-трудно му беше да я възприеме като „оглупяла от любов“. Това също сигурно беше за прикритие. Определено обработваше Блейн, захранваше го с фантазии. Защо? Един таблоид предлагаше обяснение: *С печелившата комбинация от ум и красота — под ръководството на изкусен манипулатор —*

възможно ли е мадамата на гангстера да продължи да управлява бойното поле, без да попада под кръстосания огън?

Седнал на кухненската маса в дома си, Денис се замисли над това. Сетне разгледа отново снимките ѝ и помисли още малко. Вечерята му изстина, телевизорът остана невключен, а той четеше и препрочиташе писмата ѝ... виждаше я в съзнанието си, загорелите ѝ крака, дългата ѝ коса. Ясни, невинни очи, лице, което привлича всички околни погледи.

Ум и красота. Сложи я до съпруга ѝ и ето ти Красавицата и Звяра. Денис се насили да хапне малко от пържените яйца с бекон, които бяха започнали да се втвърдяват, и започна да брои оставащите дни до уикенда.

В събота сутринта паркира колата си до бордюра на улицата пред дома ѝ. Очакваше нещо по-добро. Вестниците я наричаха „имение“, но в действителност си беше обикновена самостоятелна двуетажна къща, вероятно от шейсетте години на двайсети век. Предният двор беше павиран, за да осигури няколко места за паркиране. Отпред се виждаше спортен сребрист мерцедес. До него имаше по-голям автомобил, покрит с брезент. Денис предположи, че е колата на Блейн, прибрана до завръщането му. На всеки прозорец имаше мрежести пердета, зад които не се виждаха признаци на живот. Денис си погледна часовника — още нямаше десет. Бе предположил, че тя ще спи до късно през уикенда — като повечето му познати. Той обаче неизменно се будеше преди зазоряване и не успяваше да заспи отново. Тази сутрин отиде в кварталното кафене, прочете си вестника, докато закусваше препечени филийки със сладко и чай. Сега отново изпита жажда и осъзна, че е пропуснал да си вземе бутилка вода, може би някой и друг сандвич и нещо за четене. Колата му не беше единствена на улицата, но знаеше, че ще направи впечатление, ако остане там цялата сутрин. Но пък тук вероятно бяха свикнали да са под обсадата на репортери и подобни.

Поради липсата на друго занимание включи радиото и превъртя осем или девет станции, преди да избере една, по която вървеше основно класическа музика и почти нямаше говорене между мелодиите. Измина още час, без да се случи нищичко. Сетне пред къщата спря автомобил и наду клаксона три пъти. Беше старо волво с избледнял цвят. Мъжът, който слезе от него, беше среден на ръст, с

нормално телосложение и зализана назад коса. Носеше черна тениска с якичка, черни дънки и черно кожено палто до под коляното. И слънчеви очила, въпреки посивялото небе. Той също имаше тен, вероятно получен в някой от солариумите в града. Влезе в двора, приближи се към къщата и потропа на вратата с юмрук. Нещо стърчеше от устата му. На Денис му се стори, че е коктейлна сламка.

Селина вече беше облякла връхната си дреха — дънково яке със сребристи капси. Белите ѝ панталони бяха впити по тялото. Мимоходом целуна посетителя по бузата и се извъртя, когато той се опита да я прегърне през кръста. Изглеждаше зашеметяващо и Денис осъзна, че е затаил дъх. Опита се да не стиска волана толкова силно и отвори прозореца, за да долови разговора им, докато вървяха към чакащата ги на улицата кола.

Мъжът се приведе към Селина и прошепна нещо. Тя го перна по рамото.

— Фред! — изписка.

Мъжът, наречен Фред, се изкикоти.

Селина огледа колата му и поклати глава.

— Ще вземем мерцедеса.

— Че какво ѝ има на моята?

— На нищо не прилича, Фред, ето какво ѝ има. Ако искаш да изведеш момиче на шопинг, ще ти трябва по-класно превозно средство.

Върна се в къщата за ключовете си, докато Фред отваряше дворната порта. После двамата се качиха в колата на Селина. Денис не си правеше труда да се прикрива. Вероятно част от него искаше Селина да го види, да разбере, че има обожател. Но той сякаш беше невидим, тя продължаваше да си говори с Фред.

Фред?

Фред замина на север.

Но Фред не беше заминал на север — ето го тук. Защо беше излъгала? Може би за да не събуди подозрения у съпруга си.

— Палавница — измърмори Денис сам на себе си, следвайки малкия сребрист автомобил.

Селина беше дяволски добър шофьор, но трафикът по посока центъра на града се влачеше едва — всички излизаха да пазаруват в събота. Денис с лекота успяваше да държи мерцедеса под око и го

последва в подземния паркинг на един от огромните молове. Селина се изкачи до трето ниво, където изчака една жена да изкара колата си, за да заеме мястото ѝ — последното свободно. Денис беше принуден да рискува и се насочи към следващото ниво, където имаше предостатъчно места за паркиране. Заклучи колата си и слезе обратно на долния етаж точно когато Селина и Фред влизаха в търговския център.

Държаха се като гаджета — Селина пробваше различни комбинации от дрехи, а Фред кимаше одобрително или свиваше рамене. След час вече му беше писнало. От мола се отправиха към бутиците от другата страна на площад „Джордж“. Селина носеше три чанти, а Фред — още четири. Тя се опита да го придума да пробва едно кафяво велурено сако, но той не си купи нищо. Всички покупки досега бяха нейни и както Денис не пропусна да забележи, бяха платени от нея. Неколкостотин паунда, по негови изчисления — отброени от навита на руло пачка в джоба на якето ѝ.

Толкова за оплакванията ѝ до Блейн, че едва свързвала двата края.

Седнаха да обядват в италиански ресторант. Денис реши, че има време за почивка. Изтича до един пъб, за да използва тоалетната, след което си купи сандвич, бутилка вода и ранното издание на вечерния вестник.

— Какво правя, по дяволите? — запита се, докато развиваше сандвича си. Но после се усмихна, защото му беше забавно. Всъщност отдавна не помнеше да си е прекарвал толкова добре в събота.

Когато се появиха откъм ресторанта, Фред имаше вид на човек, освежен с повече от една чаша вино. Беше обвил свободната си ръка около раменете на Селина, докато не изпусна няколко от торбите. След това се концентрира върху носенето на покупките. Запътиха се обратно към търговския център. Денис последва мерцедеса и не след дълго видя, че се е насочил обратно към къщата ѝ. Мерцедесът вече беше паркиран в алеята, когато Денис мина край него. Хвърли поглед наляво и с изумление видя, че докато затваряше вратата от страната на шофьорското място, Селина се взираше в него. Тя присви очи, сякаш се мъчеше да си припомни откъде го познава. Накрая се обърна и помогна на олюляващия се Фред да влезе в къщата.

* * *

Секретарката на коменданта, госпожа Бийтън, омекна като масло, когато Денис ѝ обясни защо му е необходимо досието.

— В писмата напоследък се споменава лице на име Фред. Искам да проверя дали е някой, за когото би трябвало да знаем.

Това беше достатъчно основателна причина за госпожа Бийтън да издири досието на Пол Блейн и да го предаде на Денис. Денис ѝ благодари и се прибра в кабинета си, като заключи вратата след себе си. Досието беше дебело — твърде обемно, за да го фотокопира. Затова Денис се залови да чете. Не след дълго попадна на Фред — Фредерик Харт, фиктивен шеф на фирма за таксиметров превоз, която в действителност принадлежеше на Блейн. Фред беше влизал в съприкосновение с властите по обвинения за сплашване на конкуренция и различни побои. Беше разследван, но не и осъден. Не се споменаваше за съпруга на име Хелън, но Денис откри каквото търсеше в една вестникарска изрезка. Фред се оказа женен, с четири деца в тийнейджърска възраст. Живееше в бивша общинска къща, оградена с почти триметрова стена. Имаше дори лошокачествена снимка на значително по-млад на вид мъж, който, намръщен, напускаше сградата на съда.

— Здравей, Фред — прошепна Денис.

Когато пристигна следващото писмо на Селина, сърцето на Денис затуптя, сякаш то беше адресирано до него, а не до съпруга ѝ. Подуши плика, разгледа написания на ръка адрес, не бързаше да го отваря. Разгъна хартията — един-единствен лист, изписан от двете страни.

Започна да чете.

Чувствам се много самотна, когато не си до мен. Хелън се отбива понякога и ходим на пазар.

Лъжкиня.

Понякога не излизам от къщата дни наред, така че знам какво е да си затворен.

Но друго си е с приятна компания, помисли си Денис.

Започна да минава към Берсден и вечер. Понякога паркираше няколко пресечки по-нататък и се преструваше на жител от квартала,

излязъл на разходка. Минаваше край къщата ѝ поне няколко пъти и току спираше отпред, я за да види колко е часът, я да си завърже обувката или да проведе въображаем разговор по мобилния си телефон. Ако времето беше лошо, оставаше в колата или просто караше наоколо. Оpozна квартала ѝ, дори запомни някои от съседите ѝ. И те на свой ред също вече го познаваха — най-малкото по физиономия. Вече не беше непознат и затова не беше и подозрителен. Може би предполагаша, че току-що се е нанесъл в квартала. Започнаха да му кимат и да му се усмихват, на два-три пъти дори го заговориха. А сетне, една вечер, докато шофираше по нейната улица, видя на една табела „Продава се“. Първата му мисъл беше: „Аз мога да купя тази къща! Ще я купя и ще съм близо до нея!“. Но после осъзна, че табелата води право към двора на Селина. Дали Блейн знаеше това? Едва ли; в кореспонденцията не се споменаваха нищо такова. Разбира се, вероятно го бяха дискутирали при свижданията, но Денис имаше чувството, че това беше поредната тайна, която тя пазеше от съпруга си. Но защо продаваше къщата? Дали това не означаваше, че наистина има парични затруднения? И ако да, откъде се беше взела топката пари в джоба ѝ? Денис паркира до бордюра и си записа телефонния номер от табелата. Опитва се да позвъни от мобилния си, но съобщение, оставено на секретаря, го информира, че агенцията за недвижими имоти отваря в девет сутринта.

Обади се отново на следващата сутрин и обясни, че проявява интерес към къщата.

— Продавачът бърза ли? — попита той.

— Какво имате предвид, сър?

— Просто се питах дали цената подлежи на коментар, ако излезе сериозно предложение.

— Цената е фиксирана, сър.

— Това обикновено означава, че собствениците бързат да продават.

— О, ще се продаде бързо. Препоръчвам ви да си уговорите оглед още тази седмица, ако проявявате интерес.

— Оглед ли? — Денис задъвка долната си устна. — Добра идея, да.

— Тази вечер имам свободен час, ако ви устройва.

— Тази вечер?

— В осем.

Денис се поколеба.

— В осем — повтори.

— Отлично. А името ви...

Той преглътна с усилие.

— Дени. Казвам се Франк Дени.

— Може ли да си запиша телефона ви, господин Дени?

Денис се потеше. Продиктува ѝ номера на мобилния си телефон.

— Чудесно — каза жената. — Господин Апълби ще ви покаже къщата.

— Господин Апълби? — намръщи се Денис.

— Наш служител — обясни жената.

— Значи собственикът няма да е там? — попита Денис с леко облекчение.

— Някои собственици предпочитат така.

— Добре... Чудесно. Значи в осем часа.

— Довиждане, господин Дени.

— Благодаря ви за помощта.

Прекара остатъка от деня като замаян. В последен опит да прочисти главата си излезе на разходка из затвора — първо в двора, а после по коридорите. Част от затворниците го познаваха — невинаги беше работил като цензор на кореспонденцията. Преди беше надзирател, също като останалите — даваше смени и през уикендите, трябваше да живее сред миризмите от кухнята и кофите с изпражнения в килиите. Някои от колегите му говореха, че е пълен идиот да приема свободната позиция на цензор — това означаваше никаква извънредна работа и никакъв шанс за допълнителна надница.

— Мен ме устройва — беше обяснението му.

Комендантът се съгласи. Но сега Денис започваше да се чуди. Изкачваше се по металното стълбище към втория етаж, а главата му все още бе замаяна... знаеше накъде се е запътил, но не беше способен да се възпре. Чалмърс бе подпрял варосаната тухлена стена с туловището си и охраняваше отворената врата до него. Вътре Блейн се беше опънал на леглото, свил ръце под главата си.

— Как си днес, господин Хеншал? — викна той и Денис осъзна, че е спрял пред вратата. Сви ръце на гърдите си, сякаш имаше причина за посещението му.

— Добре съм. А ти?

— Всъщност не се чувствам във форма. — Блейн извади едната си ръка изпод главата си и почука гръдния си кош. — Старият часовник не е това, което беше. Предполагам, с всички е така. — Блейн се усмихна, а Денис се опита да не го прави. — На теб ти е добре, смяната ти свърши, тръгваш си. Можеш да се отбиеш до някой пъб за халба бира... или да се прибереш право вкъщи при хубавата, сладка госпожа? — Блейн направи пауза. — Извинявай, забравих. Жена ти те напусна, нали така? Заради друг мъж ли?

Денис не отвърна. Вместо това на свой ред зададе въпрос.

— А какво ще кажеш за своята собствена съпруга, Блейн?

— Селина ли? Същинско злато ми е тя. Но ти го знаеш... Нали четеш всичките ни писма.

— Не те посещава толкова често, колкото би могла.

— И защо да го прави? По-добре да стои по-надалеч. Това място се просмуква в теб — забелязал ли си как миризмата на затвора остава в ноздрите ти дори вечер, когато се прибереш у дома? Би ли искал жената, която обичаш, да идва на подобно място? — Той отново отпусна глава назад и се взря в тавана на килията си. — Селина най-много обича да си стои у дома и да решава ребуси. Има цели списания, пълни с такива. Кръстословици... Тя си пада по такива неща.

— Сериозно? — Денис се опита да сдържи усмивката си, представяйки си Селина в тази светлина.

— Как им викаха, беше нещо акро... акробатики?

— Жена ти си пада по акробатика? — Денис бе готов да се обзаложи.

— Някаква подобна дума беше — поклати глава Блейн. — Чисто злато ми е тя, помни ми думата.

— Непременно.

— Ами ти, господин Хеншал? Доста време мина, откак жена ти избяга. Не се ли появи някоя друга в живота ти?

— Не е твоя работа.

— Досега не съм срещал мъж, който да не е развил слабост към нея — подвикна Блейн ухилен, докато Денис си тръгваше.

Сто процента, помисли си Денис. Сигурно не беше само Фред. Може би имаше и други, които финансираха обиколките ѝ по магазините. Или пилееше мангизите на съпруга си без негово знание.

И сега се канеше да избяга и да му отмъкне всичко. Денис осъзна нещо — сега той имаше власт над нея, знаеше нещо, които тя не би искала да станат достояние на Блейн. Като стана дума, и над Фред имаше власт. Мисълта го затопли през останалата част от разходката.

* * *

— Господин Дени?

— Същият — каза Денис. — А вие трябва да сте господин Апълби?

— Заповядайте, заповядайте.

Господин Апълби беше нисък мъж с наднормено тегло, отдавна прехвърлил шейсетте, но прилежно издокаран в делови костюм. Накара Денис да добави името си в списъка на масичката в тесния коридор, а после го попита дали иска описание на къщата. Денис поиска и в ръката му се озова отпечатана брошура — четири страници, изпълнени с цветни фотографии на къщата заедно с подробности за помещенията и прилежащия двор.

— Да ви разведа ли, или предпочитате да огледате сам?

— Сам ще се оправя чудесно, благодаря — отвърна Денис.

— Ако имате въпроси, аз ще бъда тук.

Господин Апълби се настани на един стол, а Денис се направи, че разглежда описанието. Тръгна към всекидневната, огледа се, за да се увери, че не се вижда от коридора. Мебелировката изглеждаше нова, но безвкусна — яркооранжев диван, огромен телевизор и още по-голям шкаф за алкохол. В една поставка бяха натикани купища вестници и списания. Денис забеляза, че някои от тях са с кръстословици и ребуси, така че в крайна сметка Блейн не грешеше напълно по отношение на Селина. Нямаше снимки, нито спомени от ваканции в чужбина. Беше пълно с вещи, изглежда, закупени от някой от големите, модерни молове — тесни вази, преспапиета, свещи.

Денис се върна обратно по коридора и се усмихна на господин Апълби, преди да продължи към кухнята. Там една от стените беше съборена и заменена от стъклена врата, която водеше към трапезария с френски прозорци с изглед към градината. „Вградени кухненски уреди с марка «Ниджински»“, се казваше в брошурата, след което бе

уточнено, че всички уреди, завеси и подови настилки са включени в цената. Накъдето и да беше тръгнала Селина, не възнамеряваше да вземе нищо със себе си.

Двете помещения в дъното на долния етаж представляваха претъпкан килер тоалетна и стая, описана като „Спалня 4“, която обаче понастоящем се ползваше за склад и беше пълна с кашони и купища женски дрехи. Денис прокара длан по една от роклите, потри ръба ѝ между пръстите си. Сетне притисна нос в нея, усещайки слаб полъх от парфюма ѝ.

На горния етаж имаше три спални, като същинската, според брошурата, беше обзаведена с ансамбъл от „Баярд“. Тя беше най-голямата стая и единствената, която се използваше като спалня. Денис дръпна чекмеджетата, докосна дрехите ѝ. Отвори гардероба, попи с очи различните ѝ рокли, поли и блузи. Имаше дрехи и на Блейн — няколко скъпи на вид костюма, раирани ризи с копчета за ръкавели. Дали ще ги изхвърли, преди да избяга, запита се Денис?

Другите две спални явно бяха „неговият“ и „нейният“ кабинет. В неговия имаше лавици с книги, най-вече криминални и военни романи, плюс биографии на спортисти, бюро, покрито с документи, и музикална уредба с албуми на Глен Кембъл, Тони Бенет и прочие.

Кабинетът на Селина беше нещо съвсем различно. Тук имаше още списания с игрословици, но подредени съвсем прилежно. В единия ъгъл се виждаше отдавна неизползвана шевна машина, а в другия — люлеещ се стол. Денис измъкна един албум със снимки от лавицата и го прелисти, като се спря на фотография от ваканция край морето, на която Селина позираше по розов бански костюм от две части и срамежливо се усмихваше в обектива. Денис хвърли поглед в коридора, чу как господин Апълби кихна на долния етаж, а после извади една от снимките и я пхна в джоба си. Докато слизаше по стълбите, отново заби нос в брошурата.

— Чудесен семеен дом — каза му господин Апълби.

— Абсолютно.

— И с фиксирана цена. Трябва да реагирате бързо. Обзалагам се, че ще се продаде до утре следобед.

— Мислите ли?

— Хващам се на бас.

— Е, ще преспя и ще помисля — каза Денис, осъзнавайки, че държи ръката си върху джоба на якето си.

— Няма да сбъркате, господин Дени — каза брокерът и му отвори вратата.

* * *

Когато се събуди на следващата сутрин, Денис се намери заобиколен от нея.

На път за къщи предната вечер беше минал през денонощен магазин, където имаше цветен ксерокс. Реши да не се стиска — направи двайсет копия с отлично качество. Видя, че продавачът аха да го попита за снимката и многото бройки, но явно бе разбрал, че трябва да си държи езика зад зъбите.

Снимките ѝ лежаха разпръснати по леглото, дивана, на кухненската маса. Имаше една дори на пода в коридора, където я беше изпуснал. Оригиналът взе на работа със себе си и го заключи в бюрото. Следобед, когато беше часът за посещения, на вратата му се почука. Той отключи. Отвън стоеше един от надзирателите, кръстосал ръце на гърдите си.

— Идваш ли в мелето?

— Значи да разбирам, че госпожа Блейн е в сградата — изкоментира Денис, като се стараеше да запази тона си спокоен, макар че сърцето му препускаше.

Надзирателят разпери ръце.

— Време е за шоу! — ухили се той.

Но за изненада на Денис, Селина не беше сама. Беше довела и Фред. Двата седяха срещу Блейн, като говореше основно Селина. Денис беше едновременно ужасен и впечатлен. Каниш се да напуснеш съпруга си и на последното свиждане идваш с мъжа, който те топли нощем. Тя играеше опасна игра. Блейн сигурно ще побеснее, когато разбере какво става, а имаше и доста приятели отвън. Денис не вярваше да нарани Селина — Блейн очевидно беше луд от любов по нея. Но Фред... на Фред едва ли щеше да му се размине. Убийството би било твърде милостива присъда за него. А ето как си седи, нехайно праметнал ръка през облегалката на стола. Най-обикновено свиждане

при бившия работодател и приятел. Блейн му говореше нещо, а Фред кимаше, като внимаваше да стои на прилична дистанция от Селина, за да не може Блейн да разчете езика на телата им. Може би обясняваше фиктивното си пътуване „на север“ и завръщането си при Хелън.

Денис осъзна, че мрази Фред, без изобщо да го познава. Мразеше това, което той представляваше, мразеше факта, че очевидно изкарваше пари, а караше онази очукана бричка. Мразеше начина, по който бе прегърнал Селина през кръста онзи път в Глазгоу. Мразеше го за това, че имаше повече пари и вероятно повече жени, отколкото Денис можеше да има през целия си живот.

Защо Селина се хабеше с него, по дяволите? Нямахме никакъв смисъл. Освен... освен ако не й трябваше човек, който да поеме вината след бягството, някой, върху когото Блейн да излее гнева си. Денис си позволи да се усмихне. Възможно ли беше да е толкова пресметлива, толкова умна? Не се и съмняваше дори за секунда. Да, тя си играеше с Фред, точно както си играеше и със собствения си излъган съпруг. Съвършен план.

С изключение на един детайл — самият Денис, който чувстваше, че вече знае всичко. Осъзна, че беше позволил на погледа си да се зарее свободно нанякъде. Когато примигна, видя, че Селина е обърнала глава към него и го гледа. Тя присви очи и леко се усмихна.

— За кого от нас беше това? — попита надзирателят до него.

Денис знаеше отговора. Селина явно беше разпознала в него мъжа, когото бе видяла да минава покрай къщата ѝ. Тя се обърна да каже нещо на съпруга си, а Фред рязко се извъртя и се вторачи в надзирателите.

— О-о-ох, колко ме е страх — измърмори надзирателят до Денис и се закиска. Но Фред не гледаше него — беше впил очи в Денис.

Самият Блейн просто се взираше в масата и бавно кимаше, сетне каза няколко думи на жена си, която кимна в отговор. Когато стана време да си върви, тя го прегърна по-чувствено от обикновено. *На това му викат сбогуване*, помисли си Денис. Тя дори помахна на съпруга си, докато вървеше, потраквайки шумно с високите си токчета. Изпрати му още една въздушна целувка, докато Фред оглеждаше помещението, преценявайки останалите жени, доволно напъчен, че си тръгва с най-класната от наличните бройки.

Денис се върна в кабинета си и се обади по телефона.

— Опасявам се, че закъсняхте — информираха го. — Имотът се продаде тази сутрин.

Той затвори. Значи тя вече тръгва... и вероятно той никога повече нямаше да я види. Няма какво да стори, нали? Или може би има?

Половин час по-късно излезе от офиса си, като заключи вратата както обикновено. Разходката му из затвора го отведе право край отворената врата на килията на Блейн. Чалмърс пазеше отвън.

— Имаш посетител, шефе — изръмжа той.

Блейн седеше на леглото си, но се изправи на крака и застана с лице към Денис.

— Какво чуват ушите ми, господин Хеншал? Изглежда, си падаш по Селина, а? Видяла те е да минаваш покрай къщата. — Блейн пристъпи крачка напред, тонът му беше шеговит, но лицето каменно. — Защо ли? Работодателите ти едва ли ще останат въодушевени...

— Сигурно е сгрешила.

— Така ли? Запомнила е цвета и марката на колата, зелен „Воксхол Кавалер“. Да ти е познат?

— Нещо греша.

— Значи ще упорстваш. Доколкото си спомням, споменах, че много мъже са впечатлени от нея, но не всички стигат до крайности, господин Хеншал. Следиш ли я? Наблюдаваш къщата? Тази къща е и моя, нали знаеш? Колко пъти си го правил? Откога душиш наоколо... надничаш през пердетата... — Кръвта на Блейн се беше вдигнала в лицето му, а гласът му започваше да потреперва.

Денис осъзна, че е притиснат между двамата мъже, Блейн и Чалмърс. Наоколо нямаше други надзиратели.

— Перверзник ли си падаш, господин Хеншал? Заключен там, в стаичката си, докато разлистваш всичките онези любовни писма... възбуждаш ли се? Нямах жена, при която да се прибереш, затова душиш по чуждото. Как ли ще реагира господин комендантът, ако разбере?

Лицето на Денис се сгърчи.

— Тъпо копеле такова! — викна той. — Не виждаш ли какво става под носа ти! Тя пилее всичките ти пари и се чука с приятелчето ти Фред. Видях ги. А сега продаде къщата и ще си обере крушите.

Току-що присъства на последното си съпружеско свиждане, Блейн, но си твърде тъп, за да го проумееш!

— Лъжеш. — По челото на Блейн бяха избили капчици пот. Лицето му беше мораво, дъхът — накъсан.

— Тя те води за носа от мига, в който си се озовал тук — продължи Денис. — Казва ти колко ѝ е трудно, а в същото време пилее купища пари във всеки магазин за дрехи в града. Ходи на шопинг с Фред — да ти кажа, ако не знаеш. Той ѝ мъкне торбите, носи ги чак вътре в къщата. И не си тръгва часове наред.

— Лъжец!

— Скоро ще разберем, нали така? Можеш да се обадиш вкъщи, да видиш дали телефонната линия още работи. Или да почакаш следващото ѝ посещение. Повярвай ми, няма да е скоро...

Блейн протегна ръце напред и Денис се уплаши. Но затворникът не го нападна, а се вкопчи в него. Така или иначе Денис се развика, а Блейн се строполи на колене, все още стиснал униформата на Денис. Чалмърс крещеше за помощ, приближаваха се бързи стъпки. Блейн се давеше, после падна по гръб и притисна ръце към гърдите си, а краката му се гърчеха в конвулсии. Сетне Денис си спомни: *Старият часовник не е това, което беше...*

— Мисля, че е инфаркт — каза той на първите дошли надзиратели.

* * *

Комендантът изслуша версията на Денис, за чието съчиняване той бе разполагал с достатъчно време. Просто минавал... спрял да си разменят по някоя дума и... в следващия миг Блейн се свлякъл.

— Съвпада с разказаното от Чалмърс — каза комендантът за облекчение на Денис. — Разбира се, не отхвърлям вероятността да са му минавали и други идеи и той сам да си го е направил.

— Ще се оправи ли, сър?

— Чакаме новини от болницата.

Бяха го закарали спешно в „Уестърн Дженерал“, а Чалмърс бе останал да стои до вратата на килията като ударен от гръм. Повтаряше само: „Никога повече няма да го видя...“.

Денис се прибра в кабинета си, без да обръща внимание на чукането по вратата — идваха други надзиратели, нетърпеливи да чуят клюката. Извади снимката на Селина в розовия бански. Вероятно сега щеше да се измъкне, да получи всичко, което желаше. А Денис ѝ беше помогнал.

А тя никога нямаше да го разбере.

Вече се канеше да си тръгва за вкъщи, когато му се обадиха от кабинета на коменданта и му наредиха да се яви там. Денис предусещаше, че новините ще са лоши, но когато шефът му заговори, той изпита най-големия шок в живота си.

— Блейн е избягал.

— Моля, сър?

— Избягал е от болницата. Явно всичко е било нагласено. Чакали са го мъж и жена, тя облечена като медицинска сестра, а той — като санитар. Един от охраната е със сътресение на мозъка, друг е изгубил няколко зъба.

Комендантът вдигна поглед към Денис.

— Преметнал те е, излъгал е всички ни. Копелето не е имало инфаркт. Съпругата му и някакъв мъж са го посетили днес следобед. Сигурно са правили последни уговорки.

— Но аз...

— Ти просто си улучил лош момент, Хеншал. Тъй като при инцидента е присъствал служител на реда, ние го взехме по-сериозно. — Комендантът отново насочи вниманието си към документите на бюрото си. — Просто си улучил лош момент... но сега всички ни чакат огромни проблеми.

Денис излезе от кабинета му, олюлявайки се. Не беше възможно... абсурд. Какво, по дяволите... Чувстваше се напълно зашеметен. Прибра се вкъщи на автопилот. Сгромоляса се в креслото си. Инцидентът бе отразен във вечерните новини — драматично бягство от болничната носилка. Значи това е бил планът през цялото време... да продадат къщата и да избягат. Фред е по-скоро съучастник, отколкото любовник. Помагал е на Селина в организацията на бягството. Денис извади цялата ѝ кореспонденция с Блейн и прочете отново всяко писмо, търсейки нещо, което е пропуснал.

Не, разбира се, нямаше нищо такова. Сигурно са обсъждали планове си при всяко свиждане. Винаги съществуваше възможността

да бъдат чути или нещо да бъде прочетено по устните им. Но сигурно така беше станало. Нямаше какво друго да бъде... Денис не можеше да остане тук и секунда по-дълго, заобиколен от писмата ѝ, от снимките ѝ, сетивата му — напоени със спомените за нея: разходката из търговския център, къщата ѝ, дрехите ѝ...

Той отиде в местния бар и си поръча уиски и голяма бира. Погълна уискито наведнъж и взе в ръка халбата.

— Труден ден, а, Денис? — попита го един от редовните клиенти.

Денис го познаваше, знаеха се поне по име. Томи. Томи пиеше тук от години, както и Денис. Всичко, което Денис знаеше за него, беше малкото му име и че работи като водопроводчик. Беше учудващо колко малко неща може да знае един човек за друг.

Но имаше и още нещо — Томи обичаше ребусите. Непрекъснато решаваше загадки и игрословици. Беше капитан на клубния тим на бара, а между бутилките алкохол на лавиците се мъдреха и трофеи като доказателство за уменията му. Точно с това се занимаваше и сега, пред него имаше вестник, отворен на страница „Свободно време“. Беше решил и двете кръстословици и размишляваше върху нещо трето. Селина и нейните ребуси.

Кръстословици... и какво беше онова, дето го спомена Блейн, нещо като акробатика...?

— Томи — каза Денис, — да има някаква игра с думи, наречена акробатика?

— Не съм чувал. — Томи дори не си направи труда да вдигне глава от вестника си.

— Някаква подобна дума може би?

— Да нямаш предвид акростих?

— Какво е акростих?

— Алта когато имаш изречение и вземеш първата буква от всяка дума в него. Използва се много в криптограмите.

— Първата буква от...?

Томи понечи да продължи с обясненията, но Денис вече се беше отправил към изхода.

* * *

Болезнено, отчаяно лелея наточения, изпитвам цялостна агония.

А вътре бе зашифрована думата „болница“. Денис се взря в записките си, работеше вече няколко часа. Много от писмата не съдържаха скрити послания. Откри ги само в някои от по-пикантните пасажии — вероятно за заблуда на четящия, който — също като Денис — би се увлякъл да препрочита тези места.

Илейн неустово флиртува, апокалиптично разгонване — клати трима.

Докато Денис се чудеше коя е Илейн, Селина бе изпратила друго послание — „инфаркт“. Беше го направила на глупак. А той не бе заподозрял нищичко.

Нашите адски много, евала, разпитваха изтрещялата Хелън — голяма излагащия!

„Намерих ги.“

Какво беше намерила? Парите, разбира се — поредната част от състоянието на Блейн. Той й подаваше малко по малко — това беше начинът му да си осигури присъствието й наоколо, пък и да й попречи да ги изхарчи наведнъж. Неговите писма до нея съдържаха послания с описания къде са скрити парите. Малки порции на много места. Посланията на Блейн бяха по-непохватни от тези на Селина. Може би Денис щеше да ги забележи, ако не беше много по-заинтересован от нея.

Заслепен от нея. Онези снимки... всичките сексуални намеци... само за да му попречат да види кода.

И сега беше изчезнала. Наистина изчезнала. Беше приключила играта, беше свършила с него. Той трябваше да се върне към Джийн и Там и всички други писмописци, обратно към истинския живот.

Или да се опита да я последва. Начинът, по който му се беше усмихнала... почти заговорнически, сякаш се беше радвала, че и той участва в играта. Дали ще му изпрати ново писмо, този път лично за него? И ако това се случи, дали Денис няма да тръгне след нея, увлечен от загадките й?

Сега му оставаше само да чака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.